וחמשים:

שקל:

הַכַּכַּר כַּכַּר לַאַדֵן:

1. בקע לגלגלת מחצית השקל

ַרְבָּכֶּלְ בַּרְ הַבְּּכֶּחְ לְצָקָת 2. וְיְהִי מְאַת בָּבְר הַבְּּכְּחְ לְצָקָת אַת אָדְנִי הַּלְּדָשׁ וְאַת אָדְנִי הַבְּרָכֶת מְאַת אֲדְנִים לִמְאַת

3. וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הְעֵדָה מְאַת בִּבֶּר וְאֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשְׁה

בְּבֶּר וְאֶלֶף וּשְׁבֵע מֵאתוֹוְוְהַיִּשְּיוּ וְשִׁבְעִים שָׁקֶל בְּשֶׁלֶל הַקּרֶשׁ: שמות לח כה

4. ואַת הַאַלַף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת

י וְאַבּרְ וֹשְּבְּרֵ וְהַאַרְרָ וּשְׁבְּרַ וְהַאַרְרָ וּשְׁבְּרַ וְהַאַרְרָ וּשְׁבְּרַ וְהַאַרְרָ וּשְׁבְּרַ וְאַשְּהָה לְעמודים וְצפָה רְאשִיהָם תַּחַשְׁק אִתָּם: שמות לח כח 5. וְּרְחַשֶּׁת הַתְּנוּפְה שְׁבְעִים בַּבְּרַ וְאַלְפָּיִם וְאַרְבַּע מָאוֹת

. והשקל עשרים גרה עשרים

רבינו גרשום

בכורות במדבר ולא פסק קדושה. ור״ל אמר [קדשו ופסקו

. אף] דכתיב פקוד [מ"מ] קדשו יפסקו: בשלמא לר"ל. דאמר

ופסקו: בשלמא לר"ל. דאמר קדשו ופסקו כדקאמר טעמא דכניסתן לארץ ישראל קדשו בכורות אלמא דקדשו במדבר ופסקו: אלא לר' יוחנן. דאמר

לא פסקו מאי טעמא: ר' יוחנז

חזאי בחילמא הילכ׳ מיסתייעא

חואי בחילמא היתבי מיטוניינא מילתא דמפרישנא טעמא שפיר אמר קרא והיו בהווייתן יהו דקדשו ולא פסקו: שבשבילה

זיכנס לארץ. בזכות שתקיימה:

ואפכיתו נמי תיובתא. דקאמר

אפכיות כמי היוחנן ואפכיתו ניתיביה ר״ל לר׳ יוחנן ואפכיתו מי להא דר׳ אלעזר דאמריתו י״ל חזאי בחלמא: א״ל. לא

מפכינן דהכי קא משמע לן ללישנא דידן. מאי לא קדשו דאמר ר' יוחנן לא הוצרכו ליקדש בכורות במדבר שהרי קדשו במצרים ולא פסק קדושה

יידן. אין הכי נמי. אלא הא ראפכינז משום דחייב אדם

זאפכיגן משום דווייב אום לומר בלשון רבו: בפרטן של לוים. היכא דקא חשיב בני גרשון ובני קהת ובני מררי וכשתצטרף חשבונ' את מוצא

. כ״ב אלפים וג׳ מאות: ובכללו.

ב ב אלפים וג מאווז ובכלוו. זיכא דקא חשיב להו ביחד אינם אלא כ״ב אלפים: דיו לבכור

לוי שיפקיע קדושת עצמו: בגיבוי הכסף. כשגבן מכל אחד

מחצית השקל וכשתצרפם עולה

. זשבונם מאתים ואחד ככר

אחד עשרה מנה. כיצד המנה

דינרין. ומאה מחצית שקל הן

ב׳ מנים. נמצא שלשת אלפים ב מנים. נמצא שרשת אינפים מחצית שקל הן ס' מנה שכך הוא ככר של הקדש ס' מנה דילפינן לה מקראי דלקמן דכך הוא הככר מן מאת ככר ומן

שבעים ככר. ומזה תוכל להבין

. כששלשת אלפים עושים ככר

אחת כך שלש מאות אלף עושין ק' ככרים ושש מאות אלף מאתים ככרים. והיינו דקאמר

מאתים ואחד ככר. וחמש מאות

וחמשים מחצית שקלים הן י״א

. מנה ובנתינת הכסף היכא דעשה חשבון לישראל אי אתה מוצא

וושבון לישואל אי אומו מוצא אלא מאת ככר: או קוביוסטוס. גונב נפש: לבזות עצמו נתכוון ומחצה שלם לא החזיר דעדיין

. חסר חצי מככר האחד וי"א

חסר חצי מככר האחד וי״א מנה: ומנה של קדש כפול היה. של מאתים דינר. ומאתים ככר הי״א הוו ל, ככר ואחד ככר וי״א מנה כיון שלא היה בהן כדי מכר כפול של קודש לא מנאו הכתוב לא אמר אלא ויהי מאת המתוב לא אמר אלא ויהי מאת

מאות וע״ה] דכתיב ואת האלף

וכו': מאי קא קשיא. לרבן יוחנן בז זכאי ומאי דוחקיה דאהדר

יה מנה ושל הודשו כפול היה

עולם: אי הכי היינו

שמות לח כו

שמות לח כז

שמות לח כט

מסורת הש"ם

 לקמן נו. וע"ש בכש"י מנחות
 פד: צ"ב קמג.], כל [קדושין
 לו:], ג) [ברכות מו. שבח טו. עדיות
 פ"א מ"ב), ד) [ע" רש"י דחולין כז:
 ד"ה ועוד שאלו וכו" משמע
 דגרססו הכא רבן גמליאל וכן בחוס לקיש והא ר' אלעזר תלמידו דר' ו) ב"ב ל. [מנחות עז.], ו) כדאמר טעסטעמיה כוי. צ'יק, או [דף ד:], שנסטעמיה כוי. צ'יק, או [דף ד:], מו דמאלף. צ'יק, אי קרא אלא. צ'יק, מו [דף ד:], דו מותה מאחים. צ'יק, א' צ'יל פ' פלעים. צ'יק, א' [ד אל מייתי פלעים. צ'יק, א' [ד אל מייתי מש"ס דחולין לא: דעסקו בה וע"ש מש מחום" צ"ען, כ) יש לדקדק מחוך מה אמרה דבר זה מלבד קושיא זו המ"ד. צ"ק, כ) צ"ל אלא המ"ד. צ"ק, כ) צ"ל אלא במושר ש"מ דמרה של קדש כו נפרוטרוט ש מיזמים בי קיים והד"ל. ל"ק, ע) ופריך ומי. ל"ק, פ) דכתובת אלמנה דאורייתא מנה. של דכחוכת התמנה דחורייתה מנה. צ'יק, ל) הא אחריי דסלע ד' דינירים. צ'יק, ק) ור"י פ" דסוספת אחת היתה ובימי יחוקאל הוסיפו על הסלע ועשאוהו של כ"ד מעין וממילא נחוסף של חול וקדש וממילא נחוסף של חול ושל קודש וה"פ. נ"ה. ר) נ"ל עשרים שהלים ומיים. נייק, ד) ניינ עשרים שקנים חמשה ועשרים שקלים עשרה וממשה שקל המנה יהיה לכם והיינו ששים שקלים בין הכל אבל משקלים של עכשיו שנעשו כ"ד לית בה אלא חמישים בשקל קודש וכ״ה של חול ומה שלא מנה הכתוב בבת אחת ומים שמים המנה וכן לחלק בענין ששים שקלים המנה וכן לחלק בענין זה יש לפרש לפי ששלשה ענייני משקלות כו'. כל"ל והד"א. ל"ק,

ש) ל"ק מ"ז, הגהות הב"ח

(מ) גמ' ריש לקיש כדאמר טעמיה אלא: (ב) שם מנא ליה אילימא מיניה דכתיב ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים שהרי כאן שבעים ואחד מנה ולל מנלון הכתוב: (ג) רש"י מגד הנת מנתן הכתוב: (10 רש""

""ה ולספיתו וכי ולמתיתו
אר"א (אמר) ריש לקים:
(ד) ד"ה בסרטן וכי אלף הס"ד
ולח"כ מ"ה בקע לגלגלת
מחלית השקל בשקל הקדש לשש
כל"ל וחיבת לגלגלת
מחליד הד"ה מחל ב (**ה**) ד"ה מחצה שלם וכו' שהיה לו להשלים החלי כל"ל ותיבת מן נמחק: (ו) ד"ה כפול וכר מלחים ככר וככר האחד וי"ל מנס היינו החלף: (ו) ד"ה מנס היינו החלף: אלימא וכו׳ שהרי כאן מאלף וו׳ מאות וע״ה שקלים יולא: (ת) ד״ה לעולם איכא למימר לא מה אין זו נעונם מיכנו לבויבוי למ אהדר וכו׳ למאה קחשיב בככרי ופרטי:

מוסף רש"י

וליון הואי בחלמא. וכיון דגברא רבא אמחאי לי אמינא מינא מעלייתא אני אומר היום מילתא מעלייתא אני אומר היום מינתם מענייתם חני חומר היום (מנחות ET מחמר היום (מנחות ET מלום והואיל ונראה לי יודע אני שאומר היום דבר טעם (לקמן 11.). ושלש מאות להיכן הלכו. ולמה לא כללן עם השאר הלכו. ולמה לא כללן עם השאר ויפדו את הבכורות ולא יהיו זקוקים השלשה ושבעים ומאתים בכורות העודפים על המנין לפדיון (במדבו שיפקיעו עלמס מן הפדיון (שם).

שימה מקובצת

אלא בפרוטרוט וכו׳. דאם איתא שבעים ואחד ככר ושלשים וששה מבעי ליה אלא מדלא וששה מבעי ליה אלא מדלא מנאן הכתוב אלא בפרוטרוט אלא אמר רב חסדא מהא והשקל עשרים גרה מתרגמינן מעין ותימה דבסלע יש כ״ד מעין . ופרי׳ ב׳ פעמים הוסיפו בימי יחזקאל השקל כ׳ גרה ומנה חול כ״ה סלעים ושל קדש נ׳ סלעים והוסיפו שתות והיה ס׳ סלעים ובימי חכמים הוסיפו על השקל שתות מלבר דהיינו כ״ד מעיז וות מכבו ההינו כדו מבין ולפי התוספות לא היה מנה של קדש אלא נ׳ סלעים והכי פי׳ דתנא והשקל כ׳ גרה כלומר מאותן שקלים שהיו בתחלה

עשרים. גרה ושבמנה של עכשיו ששים אבל משקל של עכשיו ששקל כ״ד מעין ליכא רק נ׳ בקדש: כ׳ שקלים וכו׳ עד שלא מנה הכתוב בבת אחת וכרי ייל דחלקן לפישי ששים אבי משקל אל נכשיו ששקף כי ומפך ירצה וקרב בקושים "שקלים וכרי של אם ההחוב בבת אחת וכרי ייל דחלקן לפיש ששלשה עיניינ משקלות וכרי וכן מוכח התרגום וכרי ככתוב בתוסי ולפי "רלעיל צייל דחלתות ורבעות רייל קודם שניתוסף השקל וכן כ״ה שקל מנה דחל (מנה כספא דחול) י"ל קודם שניתוסף קייק למה כתב עשרה וחפשה ולא כתב חמש עשרה י"ל עשרה תוספת בקרש חמשה תוספת לשל חול ע"כ גליון ע' מנחות דף סו ע"א: סן חואי בחלום. עיין ברש"י במנחות פ״ה ע"ב: בן וו' מאות ולא קא חשיב להו לכלהו ודקאמר מנה של הקדש כפול היה מני"ל דאמרינן דלא קא חשיב אלא מאת ככר דהו"ל למחשב ק״ק ככר היינו בלוים דמשה או גנב היה או אינו בקי בחשבונות: ד] אילימא מהאי קרא דאפי׳ למאי דחשיב איכא ומוכח דכפול היה שהרי קיק ככר היינו ברוים רמשה או גנב היה או אינו בקי בחשבונות: זן איימא מהאי קרא דאפי "מאי דחשיב איכא ומוכח דכפול היה שהרי כאן מאלף וכו' ולא עשה מהן וכו' שמע מינה כפול היה הילכך לא היה בהו ק"כ מעין שהם שלשה אלפים סלעים ודילמא לא כפול היה דאכתי איכא למכעי: סן גבי וכר' והריי ו"ל מפ' פירוש שתי הקושיות של הגמ' בבת אחת והאי גנב חשבון הכסף וקוביוסטוף אמנין של הלוים וגרסינן וקוביוסטוס ולא נראה דא"כ הו"ל למימר גנב וקוביוסטוס ולא הו"ל או קוביוסטוס תוס' חיצוניו": ח במנין שהוא חשבון גדול י"ל דמשקלה של מנה לא היה עדיין בימי משה. והא דקאמר הכא מאה ואחד ככר וו"א מנה מבעי ליה לאו דוקא דהו"ל למכתב מחשבון ככר אבל מהי"א מנה (לא) יוכיר והתלמוד קצר בלשונו לו) יש לדחות כחשבון בכנוים כיון שכבר התחיל לעשות חשבונות בככרים תוס׳ חיצוניות: זן ובימי חכמים כשהוסיפו הסלעים נתוסף וכו׳ ועוד י״ל דתוספת אחר היה דבימי יחזקאל הוסיפו על השקל שהיה עשרים . גרה ועשאוהו מכ״ד וא״כ מנה של קדש ששים סלעים קטנים שהיו קודם יחזקאל:

להרא למימני בהו בככר וי"א מנה ולא

ופסקו. משעת החשבון של חומש הפקודים ואילך: "שעמיה. קוביוםשום. במקום אחר חולין (דף או:) פרש"י גונב נפשות מוהיה כי יביאך והדר והעברת: מצוה זו. של בכורות שבשבילה תיכנס לארץ ולהכי סמכינהו רחמנא להדדי: ואפריחו נמי לרבי אלעור. ואמריתו (ג) ריש לקיש חואי בחלום בו ומתריך ליה למילתיה דריש

> יוחנן הוה: א"ל. האי דלא קדשו ופסקו בשלמא ריש לקיש כדאמר 6 מעם דקאמר ר' יוחנן היינו דלא הולרכו אלא לר' יוחנן מאי מעמא אמר ר' אלעזר יה' יוחנן חזאי בחילמא דמילתא מעליתא אמינא לקדש אם רוצה להקריבן אינו נריך להקדישן כשאר בהמות חולין שהרי אמר קרא לי יהיו בהוייתן יהו ורבי יוחנן והיה הן קדושין היו משעה שנולדו דהיינו כי יביאֹך והעברת מאי עביד ליה ההוא מיבעי נמי כדלעילם דלר׳ יוחנן קדשו בכורות ליה לכדתנא ידבי רבי ישמעאל עשה מצוה במדבר: בלשון רבו. אע"ג דתרוייהו זו שבשבילה תיכנם לארץ אמר ליה רב כי הדדי הוו פירושייהו אפ״ה קאמר מרדכי לרב אשי אתון הכי מתניתו לה אנן ליה בלשון שלמדתיה: קונטרוקום. שם שר: בפרטן של לוים. בגרשון איפכא מתנינן לה רבי יוחנן אמר לא קדשו כתיב (במדבר ג) שבעת אלפים וחמש בכורות במדבר וריש לקיש אמר קדשו מאות ובקהת כתיב (שם) שמונת בכורות במדבר אמר ליה ואפכית נמי תיובתא אלפים ושם מאות הרי ששה עשר ואפכיתו לה להא דרבי אלעזר א"ל לא קדשו אלפים ומאה ובמררי כתיב (שם) ששת אלפים ומאתים הרי שנים ועשרים אלף ושלש מאות ובכללן כתיב (שם) כל זכר מבן חדש ומעלה שנים ועשרים (ד) מחלים השקל בשקל : 936 הקדש. לגלגלת לשש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים הרי מאתים ואחד ככר וי"א מנה. ככר הוי ששים מנה ומנה מאה דינר שהן חמשה ועשרים סלעים ושקל דאורייתא הוי סלע. חשוב ס' פעמים כ״ה תמלא בככר אלף וחמש מאות סלעים שהן שלש חלפים חואי שהלים תמנא לשלש אלפים ישראל ככר כסף לשלש מחות חלף מחת ככר לשש מחות חלף מחתים ככר ולשלשה אלפים אלף וחמש מאות סלעים ולחמש מאות איש ר"ן סלעים ולחמשים איש כ״ה סלעים הרי אלף ות״ש ע"ה סלעים לרף סלעים ועשה מהן מנים מכל מאה סלעים ארבע מנים הרי לאלף סלעים מ' מנים ולחמש מאות סלעים עשרים מנים הרי ככר פשו להו רע"ה סלעים שהן אחת עשרה מנה: מחלה שלם לא החזיר. שהיה לו (ס) לשלם מן החלי מאת ככר וחלי וחמש מנים וחלי והוא לא נתן אלא מאה ככר כדכתיב מאת ככר. ואע"ג דכתיב (שמות לח) ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ווים אלמא דיותר ממחלה החזיר אותו פסוק לא הזכיר אותו הער שמתכוין היה לקנטרו בדברים: כפול היה. והיה בככר ק"כ מנים ובאותן מאה ככר הוו מאתים ככר (ו) והאחד ככר וי"א מנה היו האלף וז' מאות בן וע"ה שעשה ווים לעמודים: כתיב הרא אחרינא. דלא כתיב ביה ולא מנאן הכתוב יו אלא בפרוטרוט שמע מינה לנקת ולא קחשיב לכולהו: אילימא מנה של קודש כפול היה ודילמא פרטא רבה ח מיניה. מהאי קרא גופיה שהרי קא חשיב בככרי פרטא זוטא לא קחשיב ט כיון ש אלף ושבע מאות וע״ה (נו בככרי יאלא אמר רב חסדא מהכא יוהשקל יולא שבעים וחד מנה וא"נ לא מהדר עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים י אלא כמה דכתיב מיהו הנך הוה ליה

> > מנאן אלא בפרוטרוט בפרטי׳ ולא עשה

מהן כלל שיחשבם בככר ש"מ כפול היה: לעולם איכא (מ) לישאל אמאי לא אהדרים מאתים ככר והא דאמרת אי לאו דכפול היה אמאי לא מננהו בככר לאו טעמא הוא דכללי שהגיעו למאה קחשיב בכללי ופרטי כגון חד ככר לא חשיב בככרי לפיכך מנאן בפרוטרוט: ואלפים וארבע מאות שקל. אלפים הוו פ' מנים לכל ק' ד' מנים ות' הוו ט"ז מנים הרי ל"ו מנים ולא מנאן אלא בפרוטרוט והאי קרא חשיב פרטי בככרי דהכתיב שבעים ככר מדלא כתב ע"א ככר ושלשים וששה

(להו) לא הוצרכו ליקדש אי הכי היינו דידן קמ"ל י חייב אדם לומר בלשון רבו שאל קונטרוקום השר אתי רבן יוחנן בן זכאי בפרטן של לוים אתה מוצא עשרים ושנים אלף ושלש מאות בכללן אתה מוצא עשרים ושנים אלף סושלש מאות להיכן הלכו א"ל אותן שלש מאות בכורות היו ואין בכור מפקיע בכור מאי טעמא אמר אביי דיו לבכור שיפקיע קדושת עצמו ועוד שאלו בגיבוי כסף אתה מוצא מאתים ואחת ככר ואחת עשרה מנה דכתיב בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש וגו' ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת ככר דכתיב יויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' משה רבכם גנב היה או קוביוםטום היה או אינו בקי בחשבונות נתן מחצה ונמל מחצה ומחצה שלם לא החזיר אמר לו משה רבינו גיזבר נאמן היה ובקי בחשבונות היה ומנה של קודש כפול היה הוי בה רב אחאי מאי קא קשיא ליה ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגוֹ' הגֹך לצקת ואינך בי גזא כתב קרא אחרינא נוכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' ודקא"ל מנה של קודש כפול היה מנא ליה אילימא מיניה (כ) שהרי כאן שבעים ואחד מנה יואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים ולא מנאז הכתוב אלא בפרוטרוט ואם איתא מאה ואחד ככר ואחת עשרה מנה מיבעי ליה אלא מדלא מנאן הכתוב אלא בפרומרומ ש"מ מנה של קודש כפול היה ודילמא כללי קחשיב בככרי פרטי לא קא חשיב בככרי אלא מהכא יונחושת התנופה שבעים ככר ואלפים וארבע מאות שקל שהרי כאן תשעים וששה מנה

שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם

מנים ש"מ כפול היה ועד דליהוו ק"כ מנים לא הוי ככר: פרטא רבה. שבעים ולהכי קרי ליה פרט דלא הגיע למאה: פרטא

ווטרא. כגון חד ככר: והשקל עשרים גרה. פסוק הוא ביחוקאל עשרים שקלים וגו׳ המנה יהיה לכם. אלמא המנה ים כ"ה סלעים:

מנא ליה. י פירוש יש לו לדקדק דבר זה מחוך מה אמרה מלבד קושיא זו: הרי באן שבעים ואחד מנה. ולא מנאן הכתוב ם אלא בפרוטרוט: ומנה של קדש בפול היה. אבל שקלים של חול ושל חדש שוין היו וא"ת מכל מהום למנינהו במנין ח ולימא ל״ה מנים וחלי וכן בסמוך דקאמר שהרי כאן נ"ו מנים היה לו למנות במנה ולימא ארבעים ושמנה מנים והוי המנים טפי שלם י"ל דמשקל של מנה לא היה עדיין בימי משה ולא משתמיט קרא באורייתא דלכתוב מנה תדע דבפ"ק . דכתובות (דף י:) גבי אלמנה אמרי׳ נקראת אלמנה על שם מנה דעתידי רבנן דמיתקני לה כתובה מנה ש ומי כתב הרא לעתיד ואמאי לא דייקי׳ ם כתובת אלמנה דאורייתא אלא ודאי לפי שלא היה מנה בימי משה: והשקל עשרים גרה. היינו

ואין עניינו כאן סו גבי גביית כסף ובפרק המוכר

השחר וכי גנב או קוביוסטוס אתה

שאתה מתיירא מן השחר דרך

משחק בקוביא להטמין עלמו לפי

שמפסיד ממון בשחוק ומתחייב

נסקפה: ומחצה שלם לא החזיר.

לא הזכיר לו פסוק ואת האלף ושבע

מאות וחמשה ושבעים עשה ווים

לעמודים השר לקנטרו נתכוון:

פירות (ב"ב דף לב:) גבי עבדים וסתם עבדים אינן גונבי נפשות ור"ח

פירש משחק בקוביא והא דאמר מי בבראשית רבה שלחני נא כי עלה

מעין כדמתרגם כ' מעין סלע ותימה ³ האמר סלע ד' דינר ושש מעה כסף דינר אלמא איכא כ"ד מעין בסלע ופר"ת שתי פעמים הוסיפו על המשקל בימי יחזקאל היה שקל עשרים גרה הוסיפו שתות על מנה של קדש שבתחלה היה בו נ׳ סלעים עשאוהו של קדש ששים אבל על השקל לא הוסיפו יו וביתי חכתים חזרו והוסיפו על השקל שתות מלבד תוספת שבתחלה שהיה של עשרים ועשאוהו של כ"ד והשתא לפר"ת כשנתוסף בימי יחזקאל נעשה מנה של קדש גדול יותר מכפלים משל חול דשל חול לעולם כ״ה סלעים והם עשו של קדש ס׳ סלעים וביתי חכתים כשהוסיפו על סלעים ממילא נתוסף מנה של קדש ושל חולף וה"פ קרא דיחזקאל והשקל עשרים גרה כלומר מאותם שקלים שהיו בתחלה עשרים גרה יש במנה של עכשיו יי ששים אבל משקלים של עכשיו שנעשו כ"ד לית ביה אלא חמשים בשל קדש וכ״ה

של מול: עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה

שקל המנה יהיה לכם. מה שלא מנה הכתוב בבת אחת ששים שקלים המנה וכן לחלקו בענין זה יש לפרש לפי ש (דאמרת) שענייני משקלות

היו במקדש משקל אחד היה במקדש של עשרים שקלים בה שוקלים שליש מנה של קדש אחר שנתוסף ש (של קדש) אחד משתות ומשקל

בי גזא הוה מנח: לא הוה יכיל למהדר ליה הכי משום דכתב קרא אחרינא וכסף פקודי העדה מאת ככר ולא כתיב הכא לצקת משום הכי א״ל כפול היה: ומנא ליה. למהדר ליה הכי משום דכתב קרא אחרינא רכסף פקודי העדה מאת ככר רא מחיב הכא לצקת משום הכי א"ל בפול היה: מנוג ליה. דכפול היה: אילימא מיניה. דההוא קרא וכסף פקודי העדה מאת ככר אלף ושבע מאות (וחמשים) [וחמשה] ושבעים שקל. שהרי כאן שבעים ואחד מנה. כיצד דהכא כתיב ל) שקל דכ"ה שקלים הן מנה ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקלים הן שבעים ואחד מנה ולא מנאן הכתוב בככר שהרי יש כאן יותר מככר פשוט של ס' "א מנה ולא מנאו בככר אלא בפרוטרוט פרוטרוט היינו פרטי כלומר בשקלים מנאן דהיינו פרטי. אלמא משום הכי מנאם בפרוטרוט דלית בהו שעור מנה כפול: ודילמא. אכתי מהכא לא שמעינן דמנה כפול הוה דהאי דלא מני להו הני אלף וז' מאות וע"ה בככר משום דכללי דככרי חשיב ופרטי דככר לא חשיב. כלומר מאה ככר. דמאה היינו כלל חשיב כללי דככרי ככר חד דהיינו פרטא דככרי לא חשיב. ולעולם לאו כפול הוה והאי דלא חשביה בככר משום דלא חשיב פרטי בככרי: שהרי כאן ליכא כללא דככרי ולא הוה מאה ככר. אלא שבעים ככר דהיינו פרטי דככרי והרי יש כאן על שבעים ככר צ'י מנה דאלף ות' שכל היינו צ'ין מנה ולא מנה אלא בפרוטרוט ואם איתא דככר של הקדש פשוט הוה ע"א ככר ול"ו מנה מיבעי ייב פו סי הבכוי? מואיי כאן יינם צירא וכנו יולא ווהו מאה ככו. אלא שבצים כר ודיתים נוסי וככוי הוהי ייש באן על שבעים - ציץ מנה דאלף ותי שקל היינו צייז מנה ולא נפרות אנה שלא בפרות דככר של הקדש פשוט הוה ציא ככר ול"י מנה מיבעי: : אלא מדמנאן בפרוטרוט בשקל ש"מ דככר כפול הוו ולא הוה בהנהו שקלים שעור ככר כפול: ודילמא. לעולם לא הוה

א) נראה דל"ל דהכא כתיב אלף ושבע מאות שקל וכ"ה שקלים וכו"